

beslutning om, hvorvidt der skal gennemføres kystbeskyttelse - er u hensigtsmæssig. Sagsbehandlingen kan være meget tids- og ressourcekrævende, bl.a. fordi grundejerne kan klage efter hver delafgørelse, f.eks. afgørelsen om at fremme projektet, projektets nærmere udformning eller bidragsfordeling, og fordi klagen som udgangspunkt har opsættende virkning, jf. § 18, stk. 3. En endelig afgørelse vedrørende den samlede kystbeskyttelsessag må således afvente de enkelte klagesagers afgørelse. Endvidere har det ofte vist sig, at der efter første møde er flertal for at gennemføre en kystbeskyttelse, og at flertallet så skifter ved det andet møde, når projektets økonomi er kendt.

Ved lov nr. 581 af 24. juni 2005 om ændring af bl.a. lov om kystbeskyttelse (konsekvensrettelser som følge af kommunalreformen), overføres amtsrådernes kompetence til kommunalbestyrelserne. I forbindelse med kommunalbestyrelsernes overtagelse af opgaven er det fundet hensigtsmæssigt at forenkle proceduren for beslutning om gennemførelse af kystbeskyttelse ud for flere ejendomme. Det foreslås således, at kommunalbestyrelsen kun behøver at afholde ét møde med ejerne af de ejendomme, der kan blive omfattet af en beslutning om at etablere kystbeskyttelse. På mødet skal kommunalbestyrelsen kunne redegøre for såvel selve projektet som dets økonomi i et sådant omfang, at der foreligger et tilstrækkeligt og begrundet beslutningsgrundlag, jf. de særlige bemærkninger til §§ 2-5.

2.2.2. Præcisering af lovens anvendelsesområde

Efter lovens § 1 har amtsrådet kompetence til at bestemme, at der skal udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger »på en kyststrækning«. Nogle grundejere har rejst tvivl om, hvorvidt amtsrådene med denne formulering kunne pålægge private grundejere at bidrage til finansieringen af kystbeskyttelsesforanstaltninger, der var placeret helt eller delvist på søterritoriet. På den baggrund foreslås formuleringen ændret til »ved en kyst« for at præcisere, at kystbeskyttelsesforanstaltningerne kan være placeret såvel på land som på søterritoriet.

Det vil fortsat være et grundlæggende princip, at det er ejerne af de ejendomme, som opnår beskyttelse ved et anlæg, der skal tage initiativ til dets etablering og afholde udgifterne til anlæg, drift og vedligeholdelse.

2.3. Visse anlæg på søterritoriet

Efter statens højhedsret kræves der tilladelse ved etablering af faste anlæg på søterritoriet. Statens højhedsret varetages af transport- og energiministeren og er delegeret til Kystdirektoratet, jf. bekendtgørelse nr. 1051 af 16. december 1999 om henlæggelse af op-

gaver til Kystinspektoret, som på nærmere vilkår træffer afgørelse om etablering af visse faste anlæg på søterritoriet, der ikke er omfattet af anden lov. Efter lovens § 20, stk. 2, straffes den, der uden tilladelse etablerer visse anlæg eller anbringer visse genstande m.v. på søterritoriet, med bøde.

Statens højhedsret over søterritoriet, for så vidt angår tilladelser til etablering af ledningsanlæg (rørledninger, sø- og luftledninger m.v.) til energitransport på søterritoriet, er delegeret til Energistyrelsen, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 1335 af 14. december 2005 om Energistyrelsens opgaver og beføjelser.

Da såvel kommuner som borgere har rejst spørgsmål om hjemmelsgrundlaget for den eksisterende praksis, er det fundet hensigtsmæssigt at indskrive bestemmelser om højhedsretten i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 9 (forslaget til § 16 a). Heri foreslås det, at transport- og energiministeren får beføjelse til at træffe afgørelse om etablering m.v. af de nævnte foranstaltninger. Herved sker der ingen reelle ændringer i hidtidig administrationspraksis eller omfanget af Transport- og Energiministeriets kompetence. Samtidig vil der efter kystbeskyttelseslovens bestemmelser kunne gives tilladelse til kystbeskyttelse, der berører både strandbredden og søterritoriet.

Bestemmelsen svarer til § 2 i lov om havne og § 22 a i lov om elforsyning.

Flere anlæg på søterritoriet rækker også ind på strandbredden, f.eks. mindre broanlæg og ophaleramper for småbåde. For at skabe sammenhæng i en tilladelsespraksis foreslås ministerens beføjelser til efter § 16, stk. 1, at meddele tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger på strandbredder m.v. udvidet til desuden at omfatte faste anlæg, der også rækker ud på søterritoriet, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

2.4. Klageadgang

Efter lovens § 18, stk. 1, kan amtsrådets afgørelser efter loven påklages til transport- og energiministeren. Ifølge bemærkningerne til kystbeskyttelsesloven kan det forhold, at amtsrådet ikke efterkommer et ønske om at indlede en kystbeskyttelsessag, »ikke betragtes som en beslutning i henhold til denne lov«, som kan påklages til transport- og energiministeren.

Disse bemærkninger har sammenholdt med lovtæksten undertiden givet anledning til tvivl om, hvorvidt den type afgørelser kan påklages til transport- og energiministeren.

Loven bygger på det princip, at amtsrådet som udgangspunkt er overladt et skøn i relation til beslutningen om, hvorvidt der skal udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger eller ej. Det har derfor ikke været hen-